

een bel als godsgericht

Hung-Bao en zijn broertje Sing-Bao waren op de krekeljacht. Ze groeven kleine gaten in de grond en zodra zich een krekkel vertoonde, ving Hung-Bao hem bliksemsnel met zijn hand en liet hem in een aarden kruik glijden.

„De grond is fijn zacht, omdat het vannacht zo geregend heeft,” zei hij, „in een kwartier had ik er al vier!”

Tevreden richtte hij zich op uit zijn gebukte houding, maar op hetzelfde ogenblik kromp hij verschrikt ineen, want een boze stem had geroepen:

„Wat doen jullie daar?” en met grote stappen zagen zij een man in een blauw uniform op zich afkomen.

Hung-Bao legde beschermend zijn hand op de schouder van zijn broertje. „We zijn bezig krekels te vangen, mijnheer,” stamelde hij en toonde de boze man zijn kruik, maar deze liet zich niet van de wijs brengen. Hij strekte zijn vinger uit naar de aarden wal die het paleis van de keizer gaf.

„Is dat een gat of niet?” zei hij, wijzend op de omgewoelde aarde. „Onder het voorwendsel, krekels te vangen kunnen jullie het wel op de schatten van de keizer gemunt hebben.”

„Heus niet,” begon Hung-Bao half huilend, maar de paleiswachter viel hem bars in de rede: „Geen praatjes asjeblijft. Volg mij.”

De kruik in de ene hand, terwijl hij met de andere zijn broertje zachtjes voortduwde, gehoorzaamde Hung-Bao het norse bevel.

„We hebben heus niets gedaan,” zei hij. „Brengt u ons nu naar de gevangenis?”

„Jullie hield je op een verdachte manier bij het paleis op,” bromde de wachter. „De tijden zijn slecht; brandstichting en inbraak is aan de orde van de dag; deze week alleen heb ik al veretien arrestaties verricht,” liet hij er trots op volgen.

„Wilt u ons ook opsluiten?” Hung-Bao's stem trilde.

„Daar heeft de rechter over te beslissen,” was het antwoord.

Hung-Bao liet hte hoofd hangen. Hij dacht aan thuis. Moeder zou met

het middageten tevergeefs op hen wachten. Hij zag de tafel voor zich met de kommetjes dampende rijst en hun lege plaatsen. Nadat ze een groot hek gepasseerd waren volgde een lange gang, waarop ze in een kamer gelaten werden, waar een oud man met een wijs gezicht achter een tafel zat.

„De Rechter,” dacht Hung-Bao.

Hij voelde zich door twee ogen onderzoekend opgenomen, die, toen ze de krekelkruik gewaar werden, één ogenblik vrolijk schenen te tintelen — of had hij zich dat alleen maar verbeeld?

Een ogenblik later ging de deur weer open om een groot aantal mannen door te laten: veertien telde Hung-Bao — dat waren natuurlijk de veertien verdachten.

Hoor, nu begon de rechter te spreken:

„Zes inbraken en een vloed van diefstallen in enkele weken,” zo begon hij, „het wordt tijd dat hier een cinde aan komt. Ik ben er van overtuigd dat zich onder u minstens één schuldige bevindt. Daarom wil ik de proef van de bel op u allen toepassen. Het is u misschien niet bekend dat de Grote Tempel-bel toverkracht bezit en de schuldige aan kan wijzen door te gaan luiden. We zullen daarom allen naar de tempel gaan.”

„De bel?” dacht Hung-Bao verbaasd. Hoe dikwijls had hij de bel niet bij het aanbrenken van de dag horen luiden: „Dong, dong,

dong” maar dat die bel over geheime krachten beschikte, dat had hij nooit geweten.

Langzaam liepen zij mee in de stoet naar de tempel, in welks midden zich het bel-paviljoen bevond, verborgen achter zwarte gordijnen. Toen deze opengeschoven werden zag hij de rechter naast de bel staan.

„Deze bel zal de schuldige aanwijzen,” sprak hij, „en daarmee de onschuldigen vrijspreken. Hij zal ons laten zien wat zwart is en wat wit. Ieder van u moet op zijn beurt het paviljoen betreden, beide handen uitstrekken en de rand van de bel aanraken. In deze houding moet hij luisteren; aandachtig luisteren. Degenen onder u die niets op het geweten hebben hoeven niet bang te zijn. Als onschuldige handen hem aanraken zal hij zwijgen.”

„Hij hangt zo hoog; ik kan er niet bij,” fluisterde Sing-Bao verschrikt.

„Iemand zal deze kleine jongen moeten helpen,” zei de rechter, die het gehoord had.

„Dit paviljoen heeft twee ingangen,” vervolgde hij, „een aan de noord- en een aan de zuidkant. Beide zijn afgesloten door gordijnen. Ga door de noordingang naar binnen, raak de bel aan en kom door de zuidingang weer naar buiten.”

Gespannen zag Hung-Bao een der mannen zich naar de bel begeven en

zichtbaar opgelucht weer te voorschijn komen; de bel had niet geluid. Zo ging het de een na de ander.

Eindelijk was het Hung-Bao's beurt, daarna werd Sing-Bao, opgetild door één der dienaren. De bel zweeg. Het enige geluid dat Hung-Bao hoorde was het gesjirp der krekels in de kruik, die hij op de grond gezet had. Opgelucht kwam hij weer naar buiten, maar toen hij langs de rechter liep zei deze: „Kom eens hier, jongen, en laat mij je handen zien.” Toen hij ze ophief zag hij tot zijn verbazing dat ze pikzwart waren. Hij probeerde het eraf te vegen maar de rechter hield hem daarvan terug.

„Wacht daar nog even mede,” zeide hij.
„De bel heeft niet geluid; ik weet dus dat je onschuldig bent.”

Een ogenblik later was ook de laatste man aan de beurt. Toen hij naar buiten kwam, zei de rechter: „Toon mij je handen,” evenals hij ook aan al de anderen had gevraagd. En zie, terwijl allen vuile roetzwarte handen gehad hadden, waren die van deze man hagelwit.

„Dit is de dief,” sprak de rechter zonder aarzelen.

„Maar de bel,” riep de beschuldigde, „de bel heeft toch niet geluid!”

„Hij heeft niet geluid, omdat je schuldige handen hem niet hebben aangeraakt,” was het antwoord. „Iemand met een rein geweten hoefde zijn handen niet terug te houden, dat deed alleen de schuldige. Niet voor niets was de rand van de bel met roet zwart gemaakt. Dat was alle toverkracht die de bel bezat.

„Neem hem mee,” beval hij vervolgens de dienaren, „de anderen mogen ongehinderd heen gaan, de schuldige is immers gevonden!”

D. A. Cramer-Schaap.

Een ernstige puzzelfout maakten we in het juninummer.

In de puzzel van Hein van Witzenburg op pagina 115 ontbrak de achtste rij, no. 7 moest zijn: een lichaamsdeel; no. 8 moest zijn: tegenovergestelde van acht. Het bedoelde woord werd dan *Nazareth*.

*Bos, ren, uit, sik, sop, een, lip, de stad is Brussel.
Oplossing puzzel Tanny Kleinpieter:
Grapfruit (grap, raam, arme, park, egel, flat, rond, nien, inkt, tolk).*

Oplossing kofferpuzzel: